

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobkyně: **Barrandov Televizní Studio**, IČO: 416 93 311
sídlem Kříženeckého nám. 322/5
zastoupena advokátem JUDr. Martinem Richterem, Ph.D.
sídlem Seifertova 2919/12, 130 00 Praha 3

proti
žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**
sídlem Škrétova 44/6, 120 00 Praha 2

o žalobách proti rozhodnutím žalované z 8. 8. 2023, č. j. RRTV/10266/2023-beh
a č. j. RRTV/10279/2023-beh

takto:

- I. Rozhodnutí žalované č. j. RRTV/10266/2023-beh a č. j. RRTV/10279/2023-beh z 8. 8. 2023 **se zrušují** a obě věci **se vracejí** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 32 136 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce, advokáta JUDr. Martina Richtera, Ph.D.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a napadená rozhodnutí.

1. Jádrem věci je zejména spor o to, nakolik byla žalovaná povinna objasnit význam jednotlivých televizních formátů figurujících v licenčních podmínkách a základní programové specifikaci dvou programů, pokud měla za to, že žalobkyní vysílané pořady obsahu těchto aktů neodpovídají, a následně zda jsou závěry žalované přezkoumatelně odůvodněny. Spor je rovněž o to, jestli žalovaná při ukládání pokuty neporušila princip legitimního očekávání a zákaz dvojího přičítání a jestli výši pokuty řádně odůvodnila
2. Rozhodnutím č. j. RRTV/10266/2023-beh uložila žalovaná žalobkyni pokutu 50 000 Kč za dva přestupky: **1) Porušení základní programové specifikace** programu **KINO BARRANDOV** spočívající v tom, že v týdnu od 2. do 8. 1.2023 ve vysílání absentovala jakákoli akviziční filmová či seriálová tvorba, přestože podle základní programové specifikace jde o program tematicky zaměřený převážně na akviziční filmovou a seriálovou tvorbu [přestupek dle § 60 odst. 2 písm. f) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání]. **2) Porušení licenčních podmínek** téhož programu, jež se žalobkyně dopustila tím, že v tomtéž týdnu ve vysílání zcela absentovaly premiéry a reprízy filmů a seriálů, zejména zahraniční provenience různého žánrového zaměření, např. romantických, historických, rodinných, dále i thrillerů a krimifilmů se skutečnými příběhy, sci-fi, filmy katastrofické, westerny a válečné, komedie, erotické pořady či horory, přestože dle licenčních podmínek má vysílání obsahovat premiéry a reprízy převážně filmů a seriálů, zejména zahraniční provenience různého žánrového zaměření, např. romantických, historických, rodinných, dále i thrillerů a krimifilmů se skutečnými příběhy, sci-fi, filmy katastrofické, westerny a válečné, komedie a dramata a v nočních hodinách mají být zařazovány erotické pořady a horory [přestupek dle § 60 odst. 2 písm. g) téhož zákona].
3. Rozhodnutím č. j. RRTV/10279/2023-beh uložila žalovaná žalobkyni pokutu 50 000 Kč za tytéž přestupky týkající se programu **BARRANDOV KRIMI**. **1) Porušení základní programové specifikace** spočívalo v tom, že v týdnu od 13. do 19. 2. 2023 ve vysílání zcela absentovaly jakékoli pořady pro děti a až na jedinou výjimku nebyly vysílány žádné dokumenty převážně americké provenience pro různé věkové skupiny diváků, přestože právě takové je zaměření programu. **2) Porušení licenčních podmínek** spočívalo v tom, že v tomtéž týdnu ve vysílání zcela absentovaly jakékoli pořady pro děti, až na jedinou výjimku nebyly vysílány žádné dokumenty, žádné zpravodajské pořady ani publicistika a dramatická tvorba byla zastoupena jedním jediným komediálním seriálem, přestože má být program sestaven z animovaných pořadů se zaměřením na předškolní děti, pořadů pro děti školního věku a pořadů zaměřených na dospívající mládež nebo rodinné pořady (v odpoledních hodinách); v podvečerních hodinách má program vysílat dokumentární pořady (přírodopisné, světové, kulinářské, medicínské, cestopisné, historické, skutečné šokující příběhy, sportovní, mysteriózní, kriminální a katastrofické pořady) a večerní program má pak obsahovat dramatickou tvorbu zejména mimoevropské provenience (televizní seriály a filmy) a zpravodajské a publicistické pořady.
4. Žalovaná v obou rozhodnutích popsala, jaké pořady žalobkyně ve sledovaných týdnech vysílala, a každý z nich zařadila do jednoho až dvou žánrů či televizních formátů (účastníci řízení používají tyto pojmy ještě spolu s pojmem „druh pořadu“ jako synonyma). Požadavek na vymezení jednotlivých použitých žánrových označení odmítla, jelikož jejich význam musí být každému jasný již z jejich jazykového vyjádření, a tím spíš žalobkyni, která těchto pojmů použila jako první ve svých žádostech o licenci k provozování vysílání dotčených programů. Žalovaná zdůraznila, že monitoring vysílání, jenž je součástí správního spisu a žalobkyně s ním byla seznámena, provedl odborný pracovník oddělení analýz televizního

vysílání, který každý jednotlivý pořad posoudil metodami mediální analýzy za využití teoreticko-vědních východisek mediálních studií a marketingové komunikace. S ohledem na odbornost žalované tak lze očekávat, že zařazení odvysílaných pořadů do jednotlivých žánrů bylo provedeno s potřebnou odborností a relevancí. Při stanovení výše pokuty žalovaná shledala tyto přítěžující okolnosti: oba programy byly celoplošné; povahu žalobkyniny činnosti; zavinění ve formě nepřímého úmyslu; spáchání dvou přestupků v jednočinném souběhu. Jako polehčující okolnosti žalovaná vyhodnotila zaměření programů na úzký divácký segment; žalobkynino nevýznamné postavení na mediálním trhu; menší závažnost přestupku i rozsah způsobeného následku.

5. Žalobkyně podala oproti oběma těmto rozhodnutím správní žalobu, a soud usnesením z 21. 12. 2023 spojil řízení o nich ke společnému projednání.

II. Argumentace účastníků řízení.

6. Žalobkyně v obou žalobách označila aplikovanou právní úpravu za nejasnou, jelikož neurčité právní pojmy obsažené ve skutkových podstatách přestupků nedefinoval ani zákon, ani žalovaná ve svých rozhodnutích. Žalovaná zaujala stanovisko, že obsah mnoha z nich („film“, „seriál“, „akviziční tvorba“, „zahraniční provenience“, „zpravodajství“, „publicistika“, „dramatická tvorba“, „převážně“ nebo „se zaměřením“) je zřejmý již z jejich jazykového vyjádření, ačkoli nemají žádnou univerzálně přijímanou definici, o čemž svědčí nejlépe právě nynější spor. Žalovaná vystupuje při udílení licence k televiznímu vysílání i při následném správním trestání jako vrchnostenský orgán, jenž musí všechny použité pojmy vyložit, a této povinnosti se nemůže zprostit poukazem na to, že jich jako první použila žalobkyně v žádosti o udělení licence. Obstát nemůže ani neurčitý poukaz na odbornost žalované. Žalobkyně přitom již v průběhu přestupkového řízení upozorňovala na to, že žánry se v mnoha případech prolínají a neexistují mezi nimi pevné hranice, mnohé pořady tedy lze podřadit pod více žánrů, což ukázala na některých konkrétních příkladech.
7. Žalovaná dále nijak neodůvodnila, proč počítala podíl jednotlivých pořadů (resp. jejich žánrů) na celkovém vysílacím času, když zákon takový postup nepředepisuje a když v úvahu připadaly také postupy pro žalobkyni příznivější, např. poměr na celkovém počtu pořadů nebo na celkové stopáži všech pořadů. V rozhodnutí týkajícím se programu KINO BARRANDOV žalovaná dokonce ani neuvedla, zda do celkového vysílacího času zahrnula také obchodní sdělení a reprízy. Stejně tak žalovaná nevysvětlila, proč zvolila pro monitoring úsek jednoho týdne a proč právě daný týden. Jeden týden nemůže podle žalobkynina názoru představovat dostatečný vzorek, jelikož jednotlivé dny, týdny ani měsíce nemají stejnou strukturu pořadů. Pokud by žalovaná byla provedla monitoring celého roku 2022 nebo jiného týdne roku 2023, dospěla by nutně k jiným závěrům.
8. Žalobkyně vznesla námitky také proti výši a odůvodnění uložených pokut. Žalovaná podle jejího názoru nesprávně posoudila materiální stránku přestupku a neuvedla, jaké konkrétní zájmy žalobkyně ohrozila nebo porušila, a nezohlednila neobvyklost posuzovaného případu. Výše pokuty také odporuje ustálené rozhodovací praxi žalované, která za obdobné přestupky ukládá pokuty ve výši 10 000 Kč. Celoplošnost vysílání obou programů nelze hodnotit jako přítěžující okolnost, stejně jako to, že žalobkyně je komerční provozovatelkou televizního vysílání, to jsou všichni provozovatelé s výjimkou médií veřejné služby. Žalovaná porušila také zákaz dvojího přičítání v případě povahy žalobkyniny činnosti, která je profesionálkou ve svém oboru. Tato okolnost je totiž nedílným znakem skutkových podstat obou přestupků. Nakonec žalobkyně upozornila, že žalovaná neposoudila odděleně,

zda se žalobkyně dopustila obou přestupků, jejichž skutkové podstaty jsou oddělené a naplnění jedné neznamená automaticky naplnění druhé.

9. Žalovaná v obou vyjádřeních k žalobám do značné míry zopakovala obsah svých rozhodnutí. Setrvala na tom, že neaplikovala žádné neurčité právní pojmy, které by byla povinna vyložit. Pokud žalobkyně pochybovala o významu některých použitých pojmů, mohla si jej ověřit ve veřejně dostupných zdrojích. Konkrétně k pojmu „seriál“ žalovaná dodala, že pokud by akceptovala premisu, podle níž je u seriálů běžné, že na sebe jednotlivé díly nenavazují a nemusejí být ani propojeny osobami, které v nich vystupují, pak by celé žánrové rozdělení audiovizuální tvorby ztratilo smysl, neboť by seriálem byly prakticky všechny formáty vysílané ve dvou a více vydáních. Ohledně volby jednoho týdne coby sledovaného období žalovaná uvedla, že toto období zohledňuje odlišné schéma vysílání v pracovní dny a o víkendu. K žalobkyninu požadavku na vysvětlení, proč zvolila jako základ pro výpočet zastoupení jednotlivých pořadů celkový vysílací čas a nikoli jinou z možných variant, podotkla, že v žalobkynině případě na tom nesešlo, protože nevysílala (téměř) žádné pořady odpovídající základní programové specifikaci a licenčním podmínkám.
10. Žalobkyně v replikách stručně zopakovala a rozvedla některé argumenty obsažené již v žalobě. Vyslovila přesvědčení, že žalovaná i ve svých vyjádřeních minula podstatu žalobní argumentace a částečně se snaží zhojit nedostatky svých rozhodnutí až v řízení před soudem.
11. Při soudním jednání 25. 1. 2024 účastníci řízení stručně shrnuli svá stanoviska a setrvali na svých procesních návrzích.

III. Posouzení věci soudem.

III.1. Podmínky řízení a východiska právního hodnocení.

12. Soud ověřil, že žaloby byly podány včas, osobou k tomu oprávněnou a splňují všechny formální náležitosti na ně kladené. Následně přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí i řízení, která jim předcházela, v rozsahu žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti; při tom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
13. Žalobkyně coby provozovatelka televizního vysílání byla napadenými rozhodnutími uznána vinnou ze spáchání dvou přestupků. Za prvé šlo o přestupek podle § 60 odst. 2 písm. f) zákona č. 231/2001 Sb., jež se dopustila nedodržením základní programové specifikace jmenovaných programů. Za druhé šlo o přestupek dle písm. g) téhož ustanovení, jež se dopustila neplněním licenčních podmínek těchto programů.
14. Ze zákona č. 231/2001 Sb. vyplývá, že vymezení základní programové specifikace určitého programu musí obsahovat již žádost o udělení licence k jeho vysílání, přičemž základní programová specifikace je důležitou součástí udělené licence, resp. licenčních podmínek v širším slova smyslu. Základní programová specifikace je významnou charakteristikou programové skladby projednávané v licenčním řízení, čili významnou charakteristikou vysílání, a po dobu trvání licence základní programovou specifikaci nelze měnit. Licenční podmínky v širším slova smyslu je pak třeba chápat a vykládat jako celek zahrnující jednak vymezení základní programové specifikace určené rozhodnutím o udělení licence ve shodě s obsahem vlastní žádosti vítězného žadatele o licenci, jednak další programové podmínky obsažené v tomtéž rozhodnutí či jeho přílohách, které zpravidla konkretizují základní programovou specifikaci a podrobněji vymezují vysílaný obsah, např. v podobě

programového a vysílacího schématu a jednotlivých časových intervalů. (Srov. rozsudek NSS č. j. 5 As 143/2015-39 z 16. 6. 2016.)

15. Základní programová specifikace a licenční podmínky tak mají pro obsah vysílání zásadní význam. Ostatně při výběru nejlepšího žadatele o udělení licence hodnotí žalovaná také přínos navrhované programové skladby k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového nebo televizního vysílání na území [§ 17 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb.] či přínos žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin v ČR [§ 17 odst. 1 písm. g) téhož zákona]. (Srov. rozsudek NSS č. j. 7 As 32/2010-24 z 6. 8. 2010.)
16. Žalovaná oba přestupky v napadených rozhodnutích zřetelně oddělila. Jejich skutkové i právní věty se sice nacházejí v jednom výroku, ale je jednoznačně zřejmé, v čem jednotlivé skutkové podstaty spočívají a jakým jednáním je žalobkyně naplnila. Žalovaná tak citovala příslušné pasáže licenčních podmínek i základní programové specifikace a vysvětlila, jak konkrétně je žalobkyně nedodržela, resp. neplnila. Vymezení obou skutků přitom není totožné a je zřejmé, že žalobkyně se jednotlivých přestupků dopustila odlišným jednáním. V odůvodnění rozhodnutí již žalovaná mezi oběma přestupky výslovně nerozlišuje, ale to soud považuje za pochopitelné vzhledem k tomu, že oba spočívají v obsahu vysílání, který žalovaná zjistila totožným monitoringem. Odůvodnění pak nevyvolává žádný pochyb o tom, které jeho pasáže přináleží ke kterému přestupku (některé se týkají obou), a ani žalobkyně neuvedla, jak se měl tvrzený nedostatek napadených rozhodnutí dotknout jejich práv. Soud proto považuje napadená rozhodnutí v tomto ohledu za srozumitelná i přezkoumatelná.

III.2. Jednotlivé skutkové podstaty a neurčité pojmy v nich obsažené.

17. Skutkové věty obou přestupků obsahují pojmy z oblasti televizního vysílání, na jejichž obsahu se účastníci řízení neshodnou (např. „seriál“, „publicistický pořad“ nebo „dramatický pořad“). Tyto pojmy se nevyskytují v žádném právním předpisu, ale v rozhodnutí žalované o udělení licence k vysílání příslušného programu. To však nemění nic na tom, že pokud žalovaná vytýká žalobkyni porušení povinností zahrnujících tyto pojmy, musí jejich obsah vysvětlit v míře potřebné pro přezkum správnosti svých závěrů. Platí to tím spíš, že napadená rozhodnutí byla vydána v oblasti správního trestání, v jehož rámci má žalovaná povinnost úplně zjistit skutkový stav, i kdyby byla žalobkyně zcela pasivní, a žalobkyně musí mít možnost se proti jejím závěrům bránit, tedy mimo jiné vědět, co přesně je jí kladeno za vinu.
18. Odůvodnění napadených rozhodnutí i vyjádření žalované k žalobám vyvolávají dojem, že žalovaná považuje význam některých pojmů (zejména formátů pořadů) za obecně známé skutečnosti, které není třeba dokazovat, byť se jejich povahou výslovně nezabývá. Žalovaná na straně 6 obou rozhodnutí konstatovala, že se jedná o pojmy „snadno srozumitelné, každému člověku známé a jejich obsah je zřejmý již jen z jejich jazykového vyjádření“.
19. Podle § 50 odst. 1 správního řádu mohou být podkladem pro vydání rozhodnutí také obecně známé skutečnosti (tzv. notoriety). Těmi se rozumí „skutečnosti, které jsou nebo mohou být v určité době známy v podstatě každému, případně známé určité profesní nebo jiné zájmové skupině, již se rozhodování správního orgánu týká, jako např. poznatky o běžných přírodních zákonitostech, společenských procesech, významných společenských událostech, v řízeních týkajících se výhradně určitých profesních skupin to mohou být poznatky, které jsou nepochybně známy v dané skupině (např. chemické složení, technologické postupy atd.)“ [Kopecký, M. – Staša,

J., a kol. *Správní řád. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer (ČR), 2022]. Jinak řečeno jsou to skutečnosti „známé širšímu okruhu osob a o jejichž existenci se může každý ze spolehlivých zdrojů přesvědčit i bez zvláštních odborných znalostí. Není samozřejmě nutné, aby takovou skutečnost každý opravdu znal; podstatná je možnost kdykoliv se bez těžkostí o existenci takové skutečnosti přesvědčit“ [Lavický, P. *Občanský soudní řád. Praktický komentář*. Praha: Wolters Kluwer (ČR), 2016; komentář k § 121]. Jedná se tedy o objektivizované, do jisté míry nesporné skutečnosti, z nichž může správní orgán vyjít, aniž by je musel dokazovat. Na druhé straně však mohou účastníci řízení obsah notorií popírat a navrhopat provedení důkazů na podporu tvrzení, že skutečnost považovaná správním orgánem za obecně známou není pravdivá (rozsudek NSS č. j. 5 As 291/2018-17 z 22. 7. 2021, bod 18, nebo citovaný Praktický komentář k § 121 o. s. ř.). V každém případě však platí, že i obecně známou skutečnost musí správní orgán ve svém rozhodnutí uvést, nemůže pouze konstatovat, že ji všichni znají; rozdíl oproti jiným skutečnostem spočívá v tom, že ji nemusí prokazovat.

20. Žalovaná má v obecné rovině pravdu, že v nynější věci jde o pojmy v odvětví filmové a televizní tvorby běžné, neboť označují základní žánry (formáty) televizních pořadů, a žalobkyně má o jejich obsahu nepochybně alespoň rámcovou představu, neboť jich sama užila v žádostech o licenci. To nicméně neznamená, že jejich obsah nemůže být v konkrétním případě sporný. Jak výstižně uvedla žalobkyně, a nezpochybňuje to ani žalovaná, žánry (formáty) se v mnoha případech prolínají a neexistují mezi nimi pevné hranice, mnohé pořady tedy lze podřadit pod více žánrů (část IV.B obou žalob). Jestliže tak nastane spor, zda žalobkyně vysílá dostatek pořadů určitého žánru (formátu) a zda určitý pořad danou charakteristiku naplňuje, pak musí žalovaná objasnit, jakými úvahami se při svém rozhodnutí řídila. Podrobnost její argumentace pak musí být přímo úměrná tomu, jak je daná situace nejednoznačná a jak podrobná je argumentace účastníka řízení. Zatímco například u novoročního projevu prezidenta republiky by bylo možno již ze samotného názvu konstatovat, že se nejedná o sportovní přenos (alespoň dokud nebude prezidentem zvolen některý jiný kandidát), pokud ovšem účastník řízení nepřichází s relevantními argumenty pro opačný závěr, nepochybně se vyskytují méně jednoznačné případy, u nichž si žalovaná s podobně strohým konstatováním nevystačí. Jinak řečeno: může platit předpoklad žalované, že žalobkyně znala obecnou definici daných žánrů, protože na ně ve svých žádostech sama odkazovala, ale žalovaná musí vyložit, jaká tedy ta obecná definice je.
21. NSS v rozsudku č. j. 7 As 38/2004-58 z 15. 12. 2004 posuzoval, zda Česká televize respektovala zásadu objektivit a vyváženosti ve zpravodajských a politicko-publicistických pořadech. Dospěl k závěru, že pro uložení pokuty za porušení těchto zásad v pořadu „České hlasování“ bylo stěžejní, zda se jednalo o tento druh pořadu: „*Stěžovatel [nynější žalovaná] tedy měl především věcně definovat, co se rozumí pořadem zpravodajským, resp. politicko-publicistickým a poté uvést, zda pořad ‚České hlasování‘ těmto znakům odpovídá či nikoliv, jak to také důvodně vytýká stěžovateli městský soud v napadeném rozsudku. Stěžovatel se však omezil na citaci vlastního obsahu pořadu na webových stránkách ČT a na základě toho konstatoval, že pořad lze považovat za publicistický. Z informace uveřejněné na webových stránkách ČT však takový závěr sám o sobě vůbec nevyplyvá.*“ V tehdejší věci soud přezkoumával uložení pokuty za jiný typ deliktu, ale citovaná pasáž plně dopadá také na nynější věc.
22. Žalobkyně v tomto ohledu odkázala také na rozsudek NSS č. j. 5 Afs 151/2004-73 z 28. 5. 2005, podle nějž při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z toho hlediska,

zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu zařadit (z novějších srov. rozsudek NSS č. j. 2 As 19/2015-25 z 28. 5. 2015). Ačkoli výklad pojmů sporných v nynější věci představuje podle názoru soudu otázku skutkovou, nároky na odůvodnění správního rozhodnutí jsou v obou případech shodné.

23. Soud nepochybně, že žalovaná je odborně vybavena k tomu, aby dokázala u jednotlivých pořadů určit, o jaký žánr (formát pořadu) jde. Zákon č. 231/2001 Sb. svěřuje žalované mimo jiné pravomoc dohlížet na dodržování právních předpisů v oblasti televizního vysílání a podmínek stanovených v rozhodnutí o udělení licence či v rozhodnutí o registraci nebo ukládat správní tresty podle tohoto zákona [§ 5 odst. 1 zákona]. U správních orgánů přitom s ohledem na principy odbornosti a vymezení pravomocí platí předpoklad, že jsou vybaveny personálním aparátem potřebným k plnění úkolů stanovených zákonem (rozsudky NSS č. j. 2 Afs 167/2022-52 z 8. 8. 2023, č. j. 10 Afs 24/2014-119 z 11. 6. 2015 nebo č. j. 6 As 229/2017-82 z 27. 1. 2015). Aby však soud mohl posoudit zákonnost takového hodnocení provedeného žalovanou, k čemuž je ze zákona povolán, musí se hodnocení opírat o přezkoumatelné úvahy, jimiž se žalovaná řídila. To v duchu citovaného rozsudku NSS č. j. 7 As 38/2004-58 znamená, že žalovaná musí příslušný druh pořadu definovat a následně uvést, zda posuzovaný pořad tuto charakteristiku splňuje.
24. K vlastnímu posouzení věci soud předepisuje, že žalovaná se v obou rozhodnutích odvolává na analýzy, které zpracovala ve vztahu k vysílání dotčeného programu ve sledovaném týdnu. Každá analýza obsahuje úplný přehled všech odvysílaných pořadů se stručnou specifikací každého pořadu, převzatou z programových průvodců, doplněnou o jeho zařazení do jednoho nebo dvou žánrů. S těmito analýzami se žalobkyně v obou případech před vydáním rozhodnutí seznámila, s jejich závěry ještě v průběhu správního řízení polemizovala a žalovaná na její argumenty ve svých rozhodnutích reagovala.

III.3. Obsah programu KINO BARRANDOV.

25. Ve vztahu k tomuto programu žalovaná seznala, že žalobkyně nevysílala žádnou filmovou či seriálovou tvorbu; všechny odvysílané pořady spadaly do formátů *reality show* („Co bude dnes k večeři?“, „Jak to dopadlo!“, „Kašpárku, vař!“, „Na plac“, „Tomáš Arsov v akci“), *talk show* („Exkluziv Kateřiny Brožové“), *reality show / talk show* („Nebezpečné vztahy“, „Nebezpečné vztahy live“) nebo soutěžní *reality show* („Ostříháno“). Vysílání doplňovaly teleshoppingové bloky, další obchodní sdělení, vlastní žalobkynina propagace a programová interpunkce. Toto zjištění bylo součástí skutkové podstaty obou přestupků; sice ne jedinou, ale závěry žalované bez ní očividně neobstojí: u porušení základní programové specifikace šlo primárně o akviziční povahu filmové a seriálové tvorby, u porušení licenčních podmínek o samotný formát (druh) pořadu.
26. Mezi účastníky není sporu o to, že žalobkyně ve sledovaném týdnu nevysílala žádnou filmovou tvorbu. Žalobkyně se však v přestupkovém řízení bránila tím, že jmenované pořady jsou seriály, protože Slovník spisovné češtiny definuje „seriál“ jako „dílo uveřejňované na pokračování“. S tím žalovaná souhlasila, ale doplnila, že „*pojmu ,na pokračování‘ je třeba rozumět tak, že jednotlivé epizody seriálu na sebe dějově navazují a všechny by tak v souhrnu měly tvořit jeden dějový celek. Tak tomu však ani v jednom z provozovatelem uváděných příkladů není. Pokud by Rada přijala výklad, jaký předkládá obviněný provozovatel, pak by seriálem bylo i každodenní zpravodajství, teleshoppingové bloky atd.*“ Soud souhlasí se žalobkyní, že takováto definice seriálu vylučuje, aby za ně byly považovány například kriminální pořady na pokračování, v jejichž každém dílu je vyšetřován jiný zločin a

jednotlivé díly pojí nanejvýš postavy, nikoli navazující dějová linka tvořící ve výsledku jeden celek. Soud přitom považuje za obecně známou skutečnost, že divácká veřejnost takové pořady za televizní seriály běžně označuje: z klasických děl lze poukázat například na případy Hercula Poirota nebo Sherlocka Holmese, z nedetektivního žánru třeba také na seriály Simpsonovi či Tom a Jerry. Žalovaná má pochopitelně pravdu, že za seriál nelze považovat všechny pořady na pokračování jen proto, že jednotlivé díly seriálu na sebe nemusejí dějově navazovat a nemusí je nutně propojovat ani shodné postavy (s. 8 vyjádření k žalobě). Tím však sama dokreslila, že vymezení formátu „seriál“ není naprosto očividné a jednoznačné, srozumitelné naprosto každému a nevyžadující vysvětlení, jak tvrdila v napadeném rozhodnutí. Odůvodnění jejího rozhodnutí, stojící právě na tomto předpokladu, se tím však zborilo. (Jen pro úplnost soud podotýká, že nevylučuje možnost, že odborníci na televizní vysílání žádný ze shora jmenovaných pořadů za seriál nepovažují a že žalobkyně byla s tímto názorem srozuměna, avšak v takovém případě je třeba, aby žalovaná tuto skutečnost přezkoumatelně odůvodnila a doložila. To však neučinila.)

27. Nicméně ani kdyby soud s definicí seriálu nabídnutou žalovanou hypoteticky souhlasil, její rozhodnutí by neobstálo. Není z něj totiž zřejmé, proč ostatní pořady – s výjimkou „Exkluzivu Kateřiny Brožové“, u něž to žalovaná vysvětlila na straně 8 svého rozhodnutí – znaky seriálu v pojetí žalované nenaplnují. Přímou v textu rozhodnutí se žalovaná omezila na označení těchto pořadů jiným žánrem, aniž by se zabývala skutečným obsahem těchto pořadů a aniž by tyto jiné žánry nějak vymezila. Jedinou výjimkou je v tomto ohledu *talk show*, za kterou však považovala právě jen „Exkluziv Kateřiny Brožové“. Soud přitom nepovažuje za obecně známou skutečnost, že se žánry „seriál“ a „reality show“ (ten se vyskytuje u všech zbývajících pořadů) ze své podstaty zcela vylučují a nemůže existovat pořad naplňující znaky obou; to platí tím spíše s ohledem na shora nastíněné obtíže s hranicemi žánru „seriál“. Ani v příslušné analýze se žalovaná vymezení dotčených žánrů nijak nevěnuje, pouze u každého pořadu doplnila jeho obsahovou charakteristiku převzatou z programového průvodce, čítající zpravidla jednu nebo dvě kratší věty. Jde však o reklamní upoutávku, jež vyvolává otázky, zda plně odpovídá skutečnému obsahu pořadu. Nicméně například ze samotného popisku pořadu „Nebezpečné vztahy“ (*„Láska je krásná věc, dokud se nezvrhne v nenávist. Podívejte se s námi na neuvěřitelné životní příběhy, které začínají jako idylka a v troskách končí v našem studiu.“*) není zcela jednoznačně zřejmé, zda se ony životní příběhy nevinou jednotlivými díly a zda na sebe tedy dějově nenavazují. Na tento pořad přitom podle analýzy obsahově navazují pořady „Nebezpečné vztahy live“ a „Jak to dopadlo!?!“, a jen tyto pořady dohromady tvoří třetinu všech monitorovaných pořadů, tedy podstatnou část vysílání.
28. Napadené rozhodnutí je také v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Soud nemůže nahrazovat činnost žalované tím, že by přišel s vlastní definicí formátu „reality show“, na základě programových upoutávek si domýšlel obsah jednotlivých pořadů, následně posoudil jejich soulad s danou definicí a potenciální překryv s žánrem „seriál“, a nakonec na základě televizního programu posoudil, jestli pořady splňující tato kritéria tvoří potřebnou část vysílání. Žádná z těchto úvah se v napadeném rozhodnutí nenachází.
29. Zabývat se pojmem „akviziční tvorba“ soud považuje za nadbytečné, jelikož z hlediska přezkumu napadených rozhodnutí nemá žádný význam. Žalovaná totiž spatřovala žalobkynino pochybení již v tom, že nevysílala vůbec žádnou filmovou a seriálovou tvorbu, nikoli v tom, že vysílaná tvorba nebyla akviziční (na posouzení tohoto aspektu tak nedošlo).

III.4. Obsah programu BARRANDOV KRIMI.

30. Ve vztahu k tomuto programu platí obdobně vše uvedené v předchozí části rozsudku. Žalovaná seznala, že žalobkyně nevysílala žádné pořady pro děti a až na jednu výjimku ani žádné dokumenty převážně americké provenience (porušení základní programové specifikace), resp. nevysílala žádné pořady pro děti a až na dvě výjimky ani žádné dokumenty, zpravodajské pořady, publicistiku a dramatickou tvorbu (porušení licenčních podmínek). Odvysílané pořady spadaly do formátů *talk show* a erotická *talk show* („Aféry – neuvěřitelné životní příběhy“, „Exkluziv Kateřiny Brožové“, „Intim s Heidi Janků“), reality-TV („Na plac!“, „Soudce Alexandr“, „Soudkyně Barbara“), sportovní *life-style* („Cvičte s námi doma“), komediální seriál („Cyránův poloostrov“), soutěžní pořad („Česká tajenka“, „Ostříháno“) a dokumentárně-zábavný pořad („Hvězdy na cestách“). Vysílání doplňovaly teleshoppingové bloky, další obchodní sdělení, vlastní žalobkynina propagace a programová interpunkce.
31. Žalobkyně nezpochybnila, že ve sledovaném týdnu neodvysílala žádný pořad pro děti a že odvysílala pouze jeden dokument. Ohradila se však proti tvrzení, že neodvysílala žádnou dramatickou tvorbu a zpravodajský nebo publicistický pořad; podle jejího názoru splňuje tuto podmínku většina vyjmenovaných pořadů. Tuto argumentaci uplatnila již v přestupkovém řízení s odvoláním na definici sporných pojmů dle Internetové jazykové příručky. Žalovaná však v napadeném rozhodnutí nenabídla žádné, ani rámcové vymezení těchto televizních formátů. Bez něj není možné posoudit, zda sporné pořady znaky těchto formátů nenaplnují, jak soud shora vyložil. Stejně tak nevysvětlila, proč není možné, aby některý pořad byl současně *talk show* a zpravodajským nebo publicistickým pořadem, ačkoli právě na to žalobkyně ve vyjádření z 19. 5. 2023 upozorňovala. Například u pořadu, v němž si host zve k rozhovorům politiky nebo jiné osobnosti veřejného života, se takové prolnutí formátů nabízí, bez ohledu na to, zda se pořad nese v nevázané atmosféře a využívá také hudbu či krátká videa. Právě tak přitom žalovaná charakterizovala obě *talk show* ve vysílání. (Žalobkyně zmiňuje jako příklad tohoto prolnutí formátů taktéž pořad *Last Week Tonight With John Oliver*.) Žalovaná se konkrétně vyjádřila také k pořadu „Ostříháno“: popsala jeho obsah a konstatovala, že očividně jde o soutěžní *reality show*. U tohoto pořadu, jakož ani u pořadů „Soudce Alexandr“ a „Soudkyně Barbara“, k nimž se žalovaná v rozhodnutí nijak nevyjádřila a v příslušné analýze se vyskytují opět pouze reklamní upoutávky, přitom není podle názoru soudu *a priori* jasné, že nemůže jít například o dramatickou tvorbu (popisek u naposled jmenovaného seriálu zní: „*Skutečné příběhy ze soudních síní. Nesmlouvavá, neomylná a spravedlivá – soudkyně Barbara rozhoduje, kde je pravda*“.). Pořad „Barrandovské střípky“ žalovaná do monitoringu nezařadila, protože podle jejího názoru „*nenaplnil definiční znaky pořadu dle § 2 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb.*“, ale soud přisvědčuje žalobkyni, že žalovaná neuvedla, které z definičních znaků nenaplnuje; žalovaná pouze reprodukovala zákonnou definici.
32. Žalovaná tak nijak nevymezila žánry, jejichž znaky podle jejího názoru sporné pořady nenaplnují, a u většiny pořadů ani nepřiblížila jejich skutečný obsah; pouze je bez bližší argumentace zařadila do jiných žánrů, které z větší části opět nijak nevymezila, případně je bez konkrétního odůvodnění do monitoringu vůbec nezařadila. Žalovaná se fakticky pouze odvolala na svou odbornost. Tyto její závěry, ačkoli třeba mohou být věcně správné, jsou tedy nepřezkoumatelné.

III.5. Další sporné pojmy týkající se obsahu obou programů.

33. Na rozdíl od pojmů označujících jednotlivé televizní formáty soud souhlasí se žalovanou, že význam pojmu „převážně“ je v použitém kontextu zřejmý již z jeho jazykového vyjádření.

Jestliže má být program zaměřen na nějaký typ pořadů „převážně“, pak v něm musí tento typ pořadů převažovat, tedy musí tvořit oproti ostatním pořadům větší část (aby jedna část mohla převážet druhou, musí být nutně větší).

34. Obdobně je tomu s pojmem „se zaměřením“. Jestliže je program „zaměřený“ na určitý typ pořadů nebo televizních formátů, tak to podle názoru soudu nemůže znamenat nic jiného, než že tyto pořady vysílá. Ostatně ani žalobkyně nepřichází s žádným alternativním výkladem tohoto pojmu. Žalovaná tak sice jeho význam výslovně nedefinovala, ale s ohledem na jeho jednoznačnost to soud nepovažuje za pochybení.
35. Žalobkyně nemá pravdu, že žalovaná neodůvodnila, jak zvolila kontrolované období. V obou rozhodnutích vyložila, že monitorovaný týden vybrala zcela náhodně v návaznosti na zpracování analýzy vysílání. V takovém postupu nespátřuje soud žádné zneužití pravomoci. Do působnosti žalované patří podle § 5 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. také monitoring obsahu televizního vysílání. Tento monitoring může žalovaná provádět kdykoli, což odpovídá principům kontroly, mezi něž patří nepředvídatelnost; pokud by zákon například stanovil, že žalovaná může provádět monitoring pouze sedmý týden v roce, taková kontrola by pozbyla smyslu, jelikož by se na ni provozovatelé vysílání mohli připravit.
36. Monitorované období ovšem musí být natolik reprezentativní, aby se dalo hovořit o porušení základní programovou specifikace a licenčních podmínek. Soud má za to, že v případě zjištění spočívajících v tom, že vysílání neobsahuje žádné (nebo téměř žádné) pořady odpovídající uvedeným aktům, lze považovat období jednoho týdne za dostatečně reprezentativní, jelikož zohledňuje rozdílné vysílací schéma v pracovní dny a o víkendy. Délka monitorovaného období se pak logicky promítá do závažnosti přestupku a výše sankce. Žalobkyně přitom neuvedla, proč by měly být oba monitorované týdny výjimečné, čím se měly lišit od jiných týdnů. Její argument, že při monitorování jiných týdnů nebo celého předchozího roku by žalovaná dospěla k jinému závěru, je spekulativní a nepodložený; žalobkyně nepředložila analýzu svého vysílání v žádném jiném období.
37. Soud přisvědčuje v obecné rovině žalobkyni, že žalovaná musí odůvodnit, z jakého základu ono požadované zastoupení určitých formátů počítá. Výsledek se totiž může významně lišit podle toho, zda je základem celkový počet pořadů nebo celková stopáž, zda se zohledňují reprízy atd. Žalovaná svůj postoj v tomto ohledu neodůvodnila, přestože to žalobkyně výslovně požadovala (část III.A.4 vyjádření z 27. 3. a 19. 5. 2023). V zákoně se totiž odpověď na tuto otázku nenachází. Pokud by byl správný závěr žalované, že žalobkyně v monitorovaných týdnech nevysílala vůbec žádné (nebo téměř žádné) pořady, s nimiž počítají základní programová specifikace a licenční podmínky, byla by tato okolnost pro posouzení věci bezvýznamná, protože by se žalobkyně dopustila přestupku v každém případě. Tento závěr žalované však neobstál, proto bude třeba, aby se žalovaná v dalším řízení s žalobkyninou argumentací případě věcně vypořádala.

III.6. Výše a odůvodnění pokuty.

38. Při hodnocení společenské škodlivosti žalobkynina jednání žalovaná předně výstižně odkázala na judikaturu správních soudů, podle níž „zpravidla není nutno, aby se správní orgány otázkou naplnění materiální stránky daného správního deliktu explicitně zabývaly i v odůvodnění svých rozhodnutí. V zásadě totiž platí, že v případě správních deliktů je jejich materiální stránka dána již samotným naplněním skutkové podstaty deliktu [...]. Až ve chvíli, kdy se jedná o případ, v němž je sporné, zda konkrétní společenská nebezpečnost dosahuje ani

minimální hranice typové nebezpečnosti, je nezbytné, aby se správní orgán zabýval materiální stránkou správního deliktu i v odůvodnění svého rozhodnutí.“ (rozsudek NSS č. j. 9 As 34/2012-28 z 9. 8. 2012 a rozhodnutí v něm citovaná). V nynější věci žalovaná vyšla z toho, že žalovaný neodvysílala vůbec žádný (resp. téměř žádný) pořad, jenž by odpovídal základní programové specifikaci a licenčním podmínkám. V takovém případě by se nepochybně nejednalo o nijak sporný případ, nýbrž o flagrantní porušení zákonných povinností, a žalovaná by nebyla povinna společenskou škodlivost přestupku se výslovně zabývat, pokud by žalobkyně nenabídla konkrétní tvrzení či důkazy svědčící opaku (což dosud neučinila, kromě samotného zpochybnění naplnění znaků skutkového podstaty). Uvedený předpoklad žalované nicméně neobstál, a bude tak na ní, aby se v dalším řízení tímto aspektem věci případně opětovně zabývala.

39. Soud dále neshledal porušení legitimního očekávání v tom, že žalovaná uložila žalobkyni za obdobný přestupek vyšší pokutu než provozovatelům regionálního či místního televizního vysílání právě s poukazem na celostátní povahu vysílání obou programů, jež může přijímat až 70 % obyvatel ČR. Podle názoru soudu jde o legitimní důvod, jelikož celostátní vysílání může zasáhnout podstatně větší skupinu diváků, a porušení zákona v něm je tak společensky škodlivější. Provozovatel celostátního vysílání tak má v tomto ohledu větší společenskou odpovědnost, kterou lze při hodnocení jeho jednání zohlednit. Žalovaná se zabývala také faktickým dopadem vysílání programů, když zohlednila jako polehčující okolnost, že žádný z programů není plnoformátový, ale oba jsou zaměřeny na úzký segment diváků a mají nízkou sledovanost. Tyto úvahy nejsou podle názoru soudu ve vzájemném rozporu, naopak se vhodně doplňují: zatímco první zohledňuje *celkový počet* diváků (absolutní číslo), kteří mají k programu přístup, druhá z nich zohledňuje, jaká *část* z těchto diváků sleduje právě tyto programy (relativní číslo). Úzce zaměřený program tak sleduje v regionálním vysílání stejná část diváků jako v celostátním, ale podstatně vyšší počet. Své tvrzení, že žalovaná ukládá za shodný přestupek „dlouhodobě a i v případě recidivy“ pokutu ve výši 10 000 Kč, žalobkyně v soudním řízení nijak nedoložila, soud se jím proto nemůže zabývat.
40. Ohledně výše pokuty žalobkyně také namítla, že žalovaná nepřípustně zohlednila jako přítěžující okolnosti její komerční povahu a postavení profesionálky v oboru. První z těchto tvrzení nemá v napadeném rozhodnutí oporu. Žalovaná sice na dvou místech uvedla, že žalobkyně je komerčním subjektem: poprvé při vymezení jejího postavení na mediálním trhu, podruhé při popisu její činnosti. Pokaždé tak však učinila jen v rámci líčení kontextu jiné posuzované okolnosti: první z nich vyhodnotila jako polehčující, druhou jako přítěžující. Komerční povahu žalobkyniny činnosti však nehodnotila jako samostatnou okolnost, ostatně není uvedena ani v jejich závěrečném shrnutí na str. 13, resp. 12 a 13 napadených rozhodnutí. To potvrdila žalovaná také ve svých vyjádřeních k žalobě.
41. K žalobkynině činnosti žalovaná nad rámec neutrálního poukazu na její komerční povahu uvedla, že „[obviněný] na základě svého vlastního a dobrovolného rozhodnutí požádal Radu o udělení licence, kde si na základě vlastní vůle definoval licenční podmínky. Měl být tedy jako profesionál ve svém oboru schopen po všech stránkách, tzn. po stránce technické, finanční a organizační zajistit, aby vysílání probíhalo v souladu s licencí. Obviněný však ke své činnosti, ke které mu byla udělena licence a která tvoří předmět jeho podnikání, přistoupil v rozporu s požadavkem odborné péče. **Tuto okolnost tak byla Rada nucena hodnotit jako přítěžující.**“ Soud přisvědčuje žalobkyni, že tuto charakteristiku splňují z povahy věci všichni provozovatelé rozhlasového nebo televizního vysílání: všichni vysílají na základě udělené licence, jsou

profesionály v oboru a musejí být schopni po všech stránkách zajistit, aby vysílání probíhalo v souladu s licencí (s odbornou péčí). Žalovaná v tomto ohledu nepoukázala na žádné okolnosti, které by žalobkyni odlišovaly od jiných provozovatelů televizního vysílání, a tedy profesionálů v oboru, ale spokojila se s tímto samotným faktem. V tomto se nynější věc liší například od toho, když se provozovatel televizního vysílání dopustí při nakládání s osobními údaji přestupku, jež mohou spáchat také jiný typy správců nebo zpracovatelů osobních údajů. V takovém případě lze považovat za přítěžující okolnost, že provozovatel vysílání je profesionálem v oboru, kde dochází k rozsáhlému zpracování osobních údajů (srov. rozsudek zdejšího soudu č. j. 14 A 181/2018-36 z 26. 2. 2020). Nyní přezkoumávaná rozhodnutí však posuzovala odlišnou situaci. Rysy žalobkyniny činnosti popsané žalovanou nutně vykazuje každý provozovatel vysílání, a jelikož tohoto přestupku se nikdo jiný dopustit nemůže, patří ke znakům jeho skutkové podstaty. Z judikatury správních soudů přitom vyplývá, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující nebo přítěžující při ukládání sankce (např. rozsudek NSS č. j. 4 Ads 66/2009-101 ze 17. 3. 2010). Napadená rozhodnutí jsou v tomto ohledu nezákonná.

42. Ve vyjádřeních k žalobám žalovaná tvrdí, že nevyhodnotila jako přítěžující okolnost, že je žalobkyně v daném oboru profesionálkou, ale že vysílala pořady v rozporu s licenčními podmínkami, jejichž schválení sama navrhla, tedy bez potřebné odborné péče. Tato argumentace však na shora uvedeném ničeho nemění, protože tyto okolnosti jsou opět společné všem naplněním daných skutkových podstat. Zároveň soud připomíná, že žalobkynin nepřímý úmysl, jenž s právě řečeným do jisté míry souvisí, vyhodnotila žalovaná jako odlišnou, samostatnou přítěžující okolnost.

IV. Závěr a náklady řízení.

43. Závěry žalované, podle nichž žalobkyně nevysílala na programu KINO BARRANDOV žádnou filmovou či seriálovou tvorbu a na programu BARRANDOV KRIMI téměř žádnou dramatickou tvorbu a zpravodajský nebo publicistický pořad, jsou nepřezkoumatelné. Žalovaná totiž vymezila sporné televizní formáty buď zjevně nesprávně, v rozporu s obecně známými skutečnostmi (pojem „seriál“), nebo vůbec (pojmy „dramatická tvorba“, „zpravodajský pořad“, „publicistika“), přestože jejich význam není zřejmý již z jejich jazykového vyjádření a mezi účastníky řízení o něj byl již v přestupkovém řízení spor. Zároveň žalovaná u velké většiny pořadů nevyložila, proč nesplňují definici sporných pojmů, ba dokonce se u většiny z nich vůbec nezabývala jejich skutečným obsahem, a to ani v napadených rozhodnutích, ani ve zpracovaných analýzách. Soud si uvědomuje, že tato nepřezkoumatelnost se týká pouze části jednání, které je žalobkyni kladeno za vinu, byť nikoli zanedbatelné, a že přinejmenším základní programovou specifikaci BARRANDOV KRIMI žalobkyně porušila; ani ona sama totiž v žalobě netvrdí, že ve sledovaném týdnu odvysílala jakýkoli pořad pro děti nebo víc dokumentů než jeden (ať už provenience americké nebo jiné). I tak ovšem platí, že část skutku, za který byla žalobkyně potrestaná, žalovaná nepodepřela přezkoumatelnými úvahami. Případné neprokázání této části skutku by se přitom muselo nutně promítnout přinejmenším do úvah žalované o výši pokuty, jelikož by žalobkynin přestupek byl v takovém případě znatelně méně závažný. Toto pochybení tedy mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaná pochybila rovněž v tom, že přihlíдела jako k přítěžující okolnosti k povaze žalobkyniny činnosti, jež je znakem skutkové podstaty obou přestupků. Soud proto zrušil napadené rozhodnutí dílem podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, dílem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost, a věc vrátil podle § 78 odst. 4

s. ř. s. žalované k dalšímu řízení. V něm bude jejím úkolem posoudit žalobkynino jednání v intencích právního názoru vyjádřeného v tomto rozsudku, jímž bude vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

44. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto má proti žalované právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení, jež sestávají ze zaplacených soudních poplatků za žalobu ve výši 2x 3 000 Kč a z nákladů zastoupení advokátem. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů, a jsou tvořeny odměnou za čtyři úkony právní služby po 5 100 Kč: převzetí a přípravu zastoupení, seps žaloby, seps repliky a účast na soudním jednání [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g), § 12 odst. 3], paušální náhradou hotových výdajů 300 Kč za každý z těchto čtyř úkonů (§ 13 odst. 4) a částkou 4 536 Kč odpovídající DPH v sazbě 21 %, neboť žalobkynin zástupce vykonává advokacii jako společník Advokátní kanceláře Richter s.r.o., jež je registrována k placení DPH (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Při výpočtu náhrady nákladů řízení ve spojených věcech vyšel soud z toho, že pro aplikaci § 12 odst. 3 advokátního tarifu není rozhodné, kdy soud spojí věci ke společnému projednání, ale zda tak učiní, a uvedené ustanovení se pak případně použije na všechny úkony právní služby učiněné od zahájení řízení (rozsudek NSS č. j. 1 Afs 96/2009-87 z 21. 7. 2010).
45. Žalobkyniny náklady zastoupení advokátem tak činí 26 136 Kč a náklady řízení celkem 32 136 Kč, a žalovaný je povinen nahradit je žalobkyni v přiměřené 30denní lhůtě k rukám jejího zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. ledna 2024

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu